

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-1.720.57.2023.AK

Warszawa, 20 grudnia 2023 r.

DECYZJA DNR-1/51/2023
informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]

Na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 2 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), zgodnie z którym producenci i dystrybutorzy, którzy otrzymali informację, że wprowadzony przez nich na rynek produkt nie jest bezpieczny, są zobowiązani powiadomić o tym niezwłocznie organ nadzoru, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na tego przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Prezes UOKiK” lub „organ nadzoru”) uzyskał informację o ogłoszeniu przez producenta pojazdów Can-Am Ryker 900 Rally (dalej: „produkt” lub „pojazd”) nawrotowych akcji naprawczych związanych z bezpieczeństwem tych produktów, dotyczących wadliwych nakrętek i zawleczek kół, pękających śrub kierownicy oraz wadliwych sprężyn hamulca.

Mając na uwadze, że przedsiębiorca Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók pełni rolę dystrybutora pojazdów, pismem z 8 sierpnia 2023 r. Prezes UOKiK zwrócił się do tego przedsiębiorcy z prośbą o wyjaśnienie przyczyn niepoinformowania organu nadzoru, stosownie do treści obowiązku określonego w art. 12

ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222; dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”).

Odpowiadając na pismo Prezesa UOKiK (mail z 29 sierpnia 2023 r.) przedsiębiorca Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók przesłał formularz powiadomienia, z którego wynikało, że prowadzona przez niego kampania naprawcza jest w toku, a usterka została dotychczas usunięta w 31 z 65 pojazdów wprowadzonych na polski rynek, których mogła dotyczyć.

Z powyższego wynika zatem, że przedsiębiorca Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók – pomimo posiadania wiedzy, że wprowadzony przez niego na rynek produkt może posiadać wady stwarzające zagrożenie dla użytkowników oraz mimo podjęcia działań naprawczych, mających na celu wyeliminowanie stwierdzonych zagrożeń – nie powiadomił niezwłocznie o tym fakcie organu nadzoru w formie powiadomienia o produkcie, który nie jest bezpieczny, sporządzonego zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie wzoru powiadomienia o produkcie, który nie jest bezpieczny (Dz. U. Nr 80 poz. 649). Taki formularz został przesłany przez przedsiębiorcę dopiero po interwencji organu nadzoru. Powyższe stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta lub dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

W związku z powyższym, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803; dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”), Prezes UOKiK pismem z 18 października 2023 r. powiadomił przedsiębiorcę Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók (dalej jako: „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W tym samym piśmie Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o zajęcie stanowiska w sprawie braku powiadomienia, a także o przekazanie informacji od kiedy oraz ile egzemplarzy produktu zostało wprowadzonych na rynek, ile zostało wycofanych w ramach prowadzonej akcji naprawczej oraz o podanie średniej ceny sprzedaży produktu, jak również informacji o otrzymanych skargach konsumenckich lub reklamacjach (ze wskazaniem czego dotyczyły).

Pismem, które wpłynęło do UOKiK 7 listopada 2023 r., strona postępowania poinformowała, że pierwsze informacje o możliwej wadzie pojazdu pojawiły się w sieci dystrybutorskiej na przełomie 2019 i 2020 r. Strona postępowania oświadczyła również, że pierwsze informacje na temat usterek pojawiły się w Kanadzie i USA, a następnie w Europie, gdzie – jak wskazała – zwyczajowo producent, tj. przedsiębiorca BRP Europe, poprzez sieć współpracujących urzędów i agencji na terenie Unii Europejskiej, informował wszystkie krajowe urzędy o możliwej wadzie produktu. Strona postępowania wskazała również, że w niniejszym przypadku dystrybucja informacji została zakłócona poprzez ogłoszoną przez Światową Organizację Zdrowia w 2020 roku pandemię koronawirusa, która dotknęła również polską spółkę i zakłóciła procesy związane z obiegiem dokumentów, w tym na skutek choroby wielu jej pracowników. Niezależnie od powyższego, strona postępowania poinformowała, że w związku z otrzymaniem informacji o możliwej wadzie produktu uruchomiła akcję przywoławczą w tej sprawie, skierowaną do właścicieli pojazdów. Strona postępowania podniosła, że w związku z dużą liczbą zachorowań na koronawirusa nie było możliwości, aby wszyscy właściciele pojazdów zgłosili się do serwisów niezwłocznie. Ponadto wskazała na problemy związane z dostępnością niektórych części potrzebnych do wyeliminowania usterek. Po zakończeniu pandemii ww. problemy skończyły się i obecnie akcja naprawcza jest prowadzona bez przeszkód oraz trwa do chwili obecnej. Strona postępowania wskazała również, że wszystkie współpracujące z nią serwisy zostały zobowiązane do usuwania usterek, także podczas okresowych przeglądów pojazdów oraz poinformowała, że nie wie, dlaczego usterki nie zostały jeszcze wyeliminowane we wszystkich wprowadzonych na rynek egzemplarzach produktu. Jednocześnie zapewniła, że dokłada wszelkich starań, aby liczba nienaprawionych pojazdów systematycznie zmniejszała się. W swoim piśmie strona przekazała również dane, z których wynikało, że wprowadzono na rynek 75 pojazdów z możliwą wadą, z czego 45 pojazdów zostało naprawionych, a 5 nie zostało jeszcze dostarczonych klientom końcowym. Do swojego pisma strona przedłożyła również przetłumaczoną na język polski informację dla użytkowników pojazdów o wadzie produktu, pochodzącą od producenta i datowaną na październik 2019 r.

Odpowiadając pismem z 17 listopada 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o uprawnieniach przysługujących jej na mocy art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Po osobistym zapoznaniu się z aktami sprawy, pismem z 4 grudnia 2023 r., strona postępowania wniosła o umorzenie niniejszego postępowania jako bezprzedmiotowego, ewentualnie o odstąpienie od nakładania administracyjnej kary

pieniężnej. W uzasadnieniu swojego wniosku strona postępowania powołała się na brak świadomości odnośnie potrzeby i konieczności poinformowania organu nadzoru o stwierdzonych wadach produktu. Uzasadniła to faktem, że czynności w tym zakresie zwyczajowo były podejmowane przez podmiot reprezentujący producenta pojazdów na terenie Europy, tj. przedsiębiorcę BRP Europe. W związku z tym strona postępowania była przekonana, że powyższe powiadomienie zostało dokonane również w niniejszym przypadku. Ponadto strona postępowania ponownie powołała się na zakłócenia w prowadzeniu działalności gospodarczej i problemy w przepływie informacji związane z ogłoszoną w 2020 r. pandemią koronawirusa. Wskazała także, że pomimo zaistniałej sytuacji prowadziła akcję naprawczą wobec produktu, informując konsumentów o stwierdzonych usterkach i możliwości ich usunięcia poprzez dokonanie stosownych napraw we współpracujących salonach. Dodatkowo salony dokonywały napraw podczas okresowych przeglądów pojazdów. Dlatego strona postępowania stwierdziła, że pomimo niepoinformowania organu nadzoru, jej klienci (użytkownicy pojazdów) zostali należycie poinformowani o możliwych wadach produktu i nie doszło do naruszenia interesów konsumentów. Natomiast w uzasadnieniu odstąpienia od nakładania w niniejszej sprawie administracyjnej kary pieniężnej, strona postępowania wskazała, że na skutek kryzysu wywołanego pandemią oraz wojną na Ukrainie wielu jej klientów opóźnia się z dokonywaniem płatności. Zatem nałożenie na nią kary mogłoby w sposób znaczny przyczynić się do utraty płynności finansowej i wpłynąć na dalszą możliwość funkcjonowania spółki.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Przedsiębiorca Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók wprowadził pojazd objęty zakresem niniejszego postępowania na polski rynek i jest jego dystrybutorem w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za dystrybutora uznaje się przedsiębiorcę uczestniczącego w dowolnym etapie procesu dostarczania lub udostępniania produktu, którego działalność nie wpływa na właściwości produktu związane z jego bezpieczeństwem. W przekazanym Prezesowi UOKiK drogą mailową formularzu dotyczącym wadliwego produktu przedsiębiorca Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók określił się jako dystrybutor produktu (mail z 29 sierpnia 2023 r.). Ponadto z informacji

widniejącej na stronie internetowej tego przedsiębiorcy wynika, że zajmuje się on dystrybucją pojazdów objętych zakresem niniejszego postępowania.

Wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, jest konsekwencją naruszenia przez stronę postępowania obowiązku niezwłocznego powiadomienia Prezesa UOKiK, że wprowadzony przez nią na rynek produkt nie jest bezpieczny. Zaniechanie strony postępowania jest naruszeniem art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, który stanowi, że producent i dystrybutor, którzy uzyskali informację, iż wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny, są zobowiązani powiadomić o tym niezwłocznie organ nadzoru.

Zgodnie z art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta lub dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 powyższej ustawy. Przedmiotem niniejszego postępowania administracyjnego było zatem wyjaśnienie i ustalenie okoliczności niepowiadomienia przez przedsiębiorcę Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók Prezesa UOKiK, o tym, że wprowadzony przez nią na polski rynek produkt nie jest bezpieczny.

Należy zauważyć, że art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów wdraża art. 5 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów. (Dz. Urz. UE L 11, 15.01.2002 r., str. 4–17), zgodnie z którym: *„W przypadku gdy producenci i dystrybutorzy, na podstawie posiadanych informacji i wiedzy zawodowej, wiedzą bądź powinni wiedzieć, że produkt, który wprowadzili na rynek, stanowi zagrożenie dla konsumenta, które jest nie do pogodzenia z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa, zobowiązani są oni do niezwłocznego poinformowania o tym fakcie właściwych władz Państwa Członkowskiego, stosownie do warunków ustanowionych w załączniku I, w szczególności podając szczegóły działania, jakie zostało podjęte celem zapobieżenia zagrożeniu konsumenta. Zgodnie z procedurą określoną w art. 15 ust. 3, Komisja dostosowuje szczegółowe wymogi związane z obowiązkiem udzielania informacji ustanowionej w załączniku I.”* Zatem sama procedura oraz zakres obowiązków zostały określone w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/417 z dnia 8 listopada 2018 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące zarządzania unijnym systemem szybkiej informacji „RAPEX” utworzonym na mocy art. 12 dyrektywy 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów oraz funkcjonującym w jego ramach

systemem zgłoszeń (Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2019 r., str.121; dalej: „decyzja wykonawcza”).

W punkcie 3.3.1 decyzji wykonawczej określono, że podmioty gospodarcze nie są bezpośrednio zaangażowane w przekazywanie zgłoszeń w aplikacji Safety Gate RAPEX, natomiast w przypadku produktu stwarzającego zagrożenie informują niezwłocznie właściwe organy we wszystkich państwach członkowskich, w których został on udostępniony. Na gruncie prawa polskiego szczegółowe regulacje odnoszące się do realizacji tego obowiązku zawiera rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie wzoru powiadomienia o produkcie, który nie jest bezpieczny, wydane na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Celem procedury zgłoszeniowej jest umożliwienie właściwym władzom monitorowanie, czy przedsiębiorcy odpowiedzialni za bezpieczeństwo produktów podjęli odpowiednie środki w celu uniknięcia zagrożeń, jakie niesie ze sobą produkt już wprowadzony na rynek, a w miarę potrzeby – nakazywanie im dodatkowych środków zapobiegawczych. W związku z tym, organy nadzoru muszą otrzymywać odpowiednie informacje umożliwiające im dokonanie oceny, czy dany podmiot gospodarczy podjął wystarczające środki odnośnie niebezpiecznego produktu. Należy zauważyć, że ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów uprawnia władze do żądania dodatkowych informacji, gdyby uznały one, iż nie są w stanie ocenić, czy przedsiębiorca podjął wystarczające środki w odniesieniu do niebezpiecznego produktu.

Zasadą jest konieczność niezwłocznego powiadomienia Prezesa UOKiK o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny, co wynika wprost z brzmienia art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Wyjątki od tej zasady ustawodawca enumeratywnie określił w § 3 rozporządzenia, wskazując przypadki wyłączające ten obowiązek.

W toku niniejszego postępowania administracyjnego przedsiębiorca Taurus Sea Power sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Dziewięć Włók oświadczył, że pierwsze informacje dotyczące usterek we wprowadzanych przez niego na rynek pojazdach pojawiły się w 2019 r. (co potwierdza przekazana przez niego informacja odnośnie stwierdzonych usterek, skierowana do użytkowników produktów, datowana na październik 2019 r.). Przedsiębiorca stwierdził również, że był przekonany, iż wszystkich niezbędnych zgłoszeń właściwym organom i urzędom dokona bezpośrednio producent, co miało miejsce dotychczas na podstawie wypracowanych wewnętrznych procedur. Do tego nie doszło na skutek

wprowadzenia stanu pandemii koronawirusa i związanych z tym faktem problemów w przepływie informacji, a także ograniczenia działalności prowadzonej w tym okresie przez przedsiębiorców. W opinii Prezesa UOKiK stanowisko strony postępowania nie może jednak uzasadniać braku powiadomienia organu nadzoru w niniejszej sprawie. Przede wszystkim zauważyć należy, że informacja pochodząca od producenta pojazdów datowana jest na październik 2019 r., tj. pochodzi sprzed okresu, w którym wprowadzone zostały na terenie Polski ograniczenia związane z pandemią koronawirusa. Należy wskazać, że stan epidemii obowiązywał na terenie naszego kraju od 20 marca 2020 r. do 15 maja 2022 r. W związku z tym, należy stwierdzić, że z punktu widzenia dochowania obowiązku niezwłocznego powiadomienia organu nadzoru o produkcie, który nie jest bezpieczny, strona postępowania, zarówno przed wprowadzeniem stanu epidemii w Polsce, jak również po jego zakończeniu, dysponowała odpowiednią ilością czasu, aby dopełnić obowiązek ciążyący na niej na mocy art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Co więcej, stosownie do posiadanej przez stronę postępowania wiedzy w zakresie ograniczenia przepływu informacji pomiędzy przedsiębiorcami i zakłóceń w procesach bieżącej działalności przedsiębiorców na terenie Europy, powinna ona dochować należytej staranności wymaganej od przedsiębiorcy, który prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wprowadzaniu na rynek produktów konsumenckich, upewniając się, czy powiadomienie Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie zostało dokonane przez inny uprawniony podmiot (tj. producenta). Przepisy prawa nakładają obowiązek dokonania takiego powiadomienia także na dystrybutora. Tymczasem, dopiero po interwencji Prezesa UOKiK, który pismem z 9 sierpnia 2023 r. zwrócił się do strony o wyjaśnienie przyczyn braku powiadomienia organu nadzoru o stwierdzonych usterkach pojazdów, strona postępowania przekazała formularz zgłoszenia niebezpiecznego produktu mailem z 29 sierpnia 2023 r.

Zgodnie z art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK może nałożyć na producenta lub dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na tej podstawie mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich – względnie samo zagrożenie nimi – stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania, a także przestrzegania obowiązującego porządku

prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli powinna stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 1 pkt 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązku. Zatem przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przez stronę postępowania obowiązku wynikającego z art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W świetle tego przepisu, jeżeli przedsiębiorca (zarówno producent, jak i dystrybutor) odkryje, że którykolwiek spośród oferowanych przez niego produktów nie jest bezpieczny, musi niezwłocznie powiadomić o tym Prezesa UOKiK. Ponadto taki przedsiębiorca musi podjąć działania, aby zapobiec szkodom, jakie może wyrządzić niebezpieczny produkt. Ma to zasadnicze znaczenie dla ochrony zdrowia, a nawet życia konsumentów, którzy są w posiadaniu takiego produktu. Na skutek niedopełnienia przez przedsiębiorcę obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, użytkownicy pozostają w nieświadomości co do zagrożenia stwarzanego przez dany produkt.

Prezes UOKiK jest organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów w zakresie określonym ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów (art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów). W ramach tego nadzoru Prezes UOKiK m.in. gromadzi informacje dotyczące bezpieczeństwa produktów i powiadomienia przedsiębiorców o produktach niebezpiecznych. Poinformowanie o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny, stanowi ustawowy obowiązek producentów i dystrybutorów (art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów), a jego dopełnienie przez te podmioty daje organowi nadzoru możliwość monitorowania procesu wycofywania produktu z rynku i ewentualne korygowanie działań przedsiębiorcy do czasu jego skutecznego zakończenia.

Niniejsze postępowanie dotyczy naruszenia obowiązku informacyjnego, ale należy zauważyć, że obowiązek ten dotyczy produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, stwarzającego zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów. Niepowiadomienie Prezesa UOKiK przez stronę postępowania, która jest odpowiedzialna za ten produkt, uniemożliwiło organowi nadzoru stałe monitorowanie działań strony, podejmowanych w celu

wyeliminowania zagrożeń, w tym przypadku stosownych napraw eliminujących stwierdzone usterki pojazdów. Warto również podkreślić, że niezwłoczne otrzymanie informacji o produkcie niebezpiecznym pozwala Prezesowi UOKiK na szybkie zamieszczenie stosownego komunikatu na stronie internetowej Urzędu. Tym samym pozwala dotrzeć do większej liczby potencjalnych użytkowników takich produktów.

Mając to na uwadze, należy stwierdzić, że również argument dotyczący prowadzenia przez stronę postępowania akcji naprawczej skierowanej do użytkowników pojazdów i eliminowania przez nią zagrożeń, pomimo niedokonania powiadomienia o produkcie, nie wyłącza odpowiedzialności strony za naruszenie art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Jeszcze raz podkreślić należy, że *ratio legis* wprowadzenia obowiązku powiadomienia organu nadzoru polega na możliwości dokonywania kontroli i ewentualnej weryfikacji prowadzonych przez przedsiębiorców akcji naprawczych w stosunku do produktów stwarzających zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów, jak również możliwości zwiększania zasięgu prowadzonych w tym zakresie działań.

Jako okoliczność obciążającą stronę postępowania Prezes UOKiK potraktował w szczególności fakt, że od uzyskania przez przedsiębiorcę informacji o stwierdzonych usterekach pojazdów i możliwych zagrożeniach (tj. od października 2019 r.) do czasu przekazania Prezesowi UOKiK zgłoszenia w tej sprawie, to jest przesłanego na wezwanie organu nadzoru formularza powiadomienia o produkcie niebezpiecznym (mailem z 29 sierpnia 2023 r.), upłynęły niemalże 4 lata, podczas których Prezes UOKiK nie dysponował wiedzą na temat wprowadzenia na polski rynek produktu stwarzającego zagrożenie dla konsumentów. W związku z tym nie mógł zweryfikować, czy akcja naprawcza prowadzona przez ten okres przez przedsiębiorcę, pełniącego rolę dystrybutora produktu na terenie kraju, przebiega prawidłowo. Natomiast na korzyść strony Prezes UOKiK potraktował fakt, że dotychczas nie było wobec niej prowadzone postępowanie na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a więc jest to jej pierwsze naruszenie przepisów tej ustawy.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki

produktu Prezes UOKiK oparł się na informacji przekazanej przez stronę postępowania, która w piśmie z 7 listopada 2023 r. (data wpływu do UOKiK) wskazała, że cena detaliczna netto jednej sztuki pojazdu w cenniku z 2019 r. wynosiła 8 930 EUR. Zgodnie z danymi przekazanymi przez stronę postępowania, liczba wadliwych produktów wprowadzonych na rynek wyniosła 75 sztuk. Natomiast naprawionych zostało 45 pojazdów, a w 5 pojazdach usterki zostały usunięte przed dostarczeniem produktu użytkownikom końcowym. Zatem podczas szacowaniu korzyści majątkowej Prezes UOKiK oparł się na korzyści ze sprzedaży 25 sztuk pojazdów, która wyniosła 223 250 EUR. Nawiązując do faktu, że strona postępowania przekazała Prezesowi UOKiK informację na temat stosowanej w 2019 r. ceny detalicznej produktu w walucie euro, a nie w złotych, przy przeliczaniu ceny na złotówki, Prezes UOKiK oparł się na średnim kursie euro NBP z 2019 r. (4,2988 PLN). Wyliczona w powyższy sposób wysokość korzyści majątkowej ze sprzedaży 25 sztuk produktu wyniosła 959 707,10 zł.

Wymierzając karę pieniężną Prezes UOKiK uwzględnił wagę naruszenia przez stronę postępowania przepisu art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy). Nie powinno więc ulegać wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych regulujących tę działalność, w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (*vide* wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98). Nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną Prezes UOKiK uznał za adekwatną do stwierdzonego naruszenia i spełniającą swój skutek prewencyjny. Powinna ona skłonić przedsiębiorcę do nienaruszania już więcej przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Brak uregulowania przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, oznacza, że stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Przesłanka przewidziana przepisem określonym w art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” [xxx] 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Co istotne, strona postępowania posiadała wiedzę, że wprowadzone przez nią na polski rynek produkty nie spełniają wymagań bezpieczeństwa i mogą powodować zagrożenia dla zdrowia, a nawet życia ich użytkowników, a mimo to nie powiadomiła o tym fakcie Prezesa UOKiK. Dopiero na skutek wezwania organu nadzoru do wyjaśnienia przyczyn niedochowania ustawowo określonych obowiązków, strona przekazała Prezesowi UOKiK informację o produkcie niebezpiecznym. Swoje zaniechanie strona tłumaczyła przekonaniem o dopełnieniu obowiązku przez inny uprawniony do tego podmiot gospodarczy (tj. producenta pojazdów) oraz zaistniałą trudną sytuacją na świecie i w kraju, związaną z sytuacją epidemiologiczną oraz brakiem przepływu informacji. To jednak, z powodów wskazanych przez organ w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia, nie stanowi usprawiedliwienia dla niedopełnienia ustawowego obowiązku ciążącego na stronie postępowania, pełniącej rolę dystrybutora wadliwego produktu.

Mając na uwadze okoliczności oraz zagrożenie dla konsumentów płynące z użytkowania produktu, który nie jest bezpieczny, należy stwierdzić, że waga naruszenia prawa nie może zostać oceniona jako znikoma. Strona postępowania niedopełniając swych obowiązków uniemożliwiła organowi monitorowanie i nadzór nad prawidłowością procesu

eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt od jego rozpoczęcia. Zatem przyczyniła się w sposób istotny do opóźnienia realizacji ustawowych zadań organu nadzoru.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że co prawda strona postępowania zaprzestała naruszenia prawa poprzez przekazanie organowi nadzoru powiadomienia o produkcie niebezpiecznym mailem z 29 sierpnia 2023 r., jednakże drugi warunek – przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, nie została w tej sprawie spełniona.

Skoro warunki z przesłanki wskazanej w art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego muszą być spełnione łącznie, a warunek znikomości, jak zostało to wykazane powyżej, nie zachodzi, zatem odstąpienie na podstawie tej przesłanki od nakładania kary oraz poprzestanie na pouczeniu, nie jest możliwe.

Odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego również nie jest możliwe, ponieważ Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej, strona postępowania również nie informowała organu nadzoru o takiej okoliczności.

Ostatnia z przesłanek odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z § 2 tego przepisu i wiąże się z wydaniem postanowienia. Należy podkreślić, że w toku postępowania Prezes UOKiK nie wydał postanowienia na podstawie art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a więc na podstawie tej przesłanki nie mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego oraz niez zaistnienia przesłanek obligujących organ do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, organ nadzoru uznał za celowe wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych 00/100), która w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny oraz skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów. Zgodnie z art. 33a ust. 5 i 7 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, 1705 i 1860) strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia, zgodnie z art. 233 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy. Wpis stosunkowy zależy od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10 000 zł – 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - ponad 100 000 zł – 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
- 3) Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

- 4) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
- 5) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Katarzyna Bednarz
/podpis elektroniczny/

Otrzymuje:
[xxx]